

ՆՈՐ ՃԱՊՈՆ

Տասնեւիններորդ դարու սկզբին սիօզուների իշխանութիւնը արդէն բոլորովին անտանելի էր դարձել ժողովրդի բոլոր խաւերին իր վերին աստիճանի բռնակալ կառավարութեամբը, ուր անհատի ազատութիւնը ճնշած էր բացարձակապէս:

Եւ բոլորի սրտերը ազատութեան յոյսով ակամայ ձգտում էին դէպի միկադօ, որ մնում էր քաշւած Կիօտօում եւ որի անւան հետ կապւած էին հին դարերի բազմաթիւ ավանդութիւնները, որոնք այնքան սիրելի էին ժողովրդին:

Երկիրը սաստիկ յուզման մէջ էր: Գործը աւելի եւս բարդեց, երբ Ճապոնի ափերին խարխիս ձգեց ամերիկեան նաւատորմի ղը Parry-ի հրամանատարութեամբ: Ամերիկացիք պահանջեցին, որ Ճապոնի նաւահանգիստները բաց լինեն ամերիկեան ապրանքների համար: Այդ պահանջը սաստիկ անախորժ էր ճապոնացիներին, մանաւանդ անցեալում օտարների հետ ունեցած փորձերից յետոյ:

Առաջին եւրոպացիները պորտուգալցիք ու հոլանդացիք էին, որոնք ոտք դրին Ճապոն տասնեւվեցերորդ դարում եւ շատ սիրալիր ընդունելութիւն գտան: Նրանց հետքովը անմիջապէս եկան միսիօնարները, որոնք եւ փշացրին ամեն ինչ: Օգտուելով իրանց առաջին աջողութիւնից, նրանք դիրք գրաւեցին, խրոխտացան, սկսեցին խառնել երկրի ներքին վարչական գործերի մէջ եւ մեծ դժգոհութիւն գրգռեցին իրանց դէմ, որի հետեւանքն եղաւ 1632-ի քրիստոնեաների ընդհանուր կոտորածն ու հալածանքը: Այդ օրից Ճապոնը փակ մնաց եւրոպացիների համար. կառավարութիւնը խստիւ պատժում էր ամեն մի մարդու, որ համարձակոււմ էր նրանց հետ յարաբերութիւն կապել կամ նրանց գրքերը կարդալ: